

LA BANDERA REGIONAL

SETMANARI TRADICIONALISTA

ADMINISTRACIÓ:

Carrer d'Aragó, 252, pral. 2.ª

Despatx: de 10 a 12 y de 3 a 6

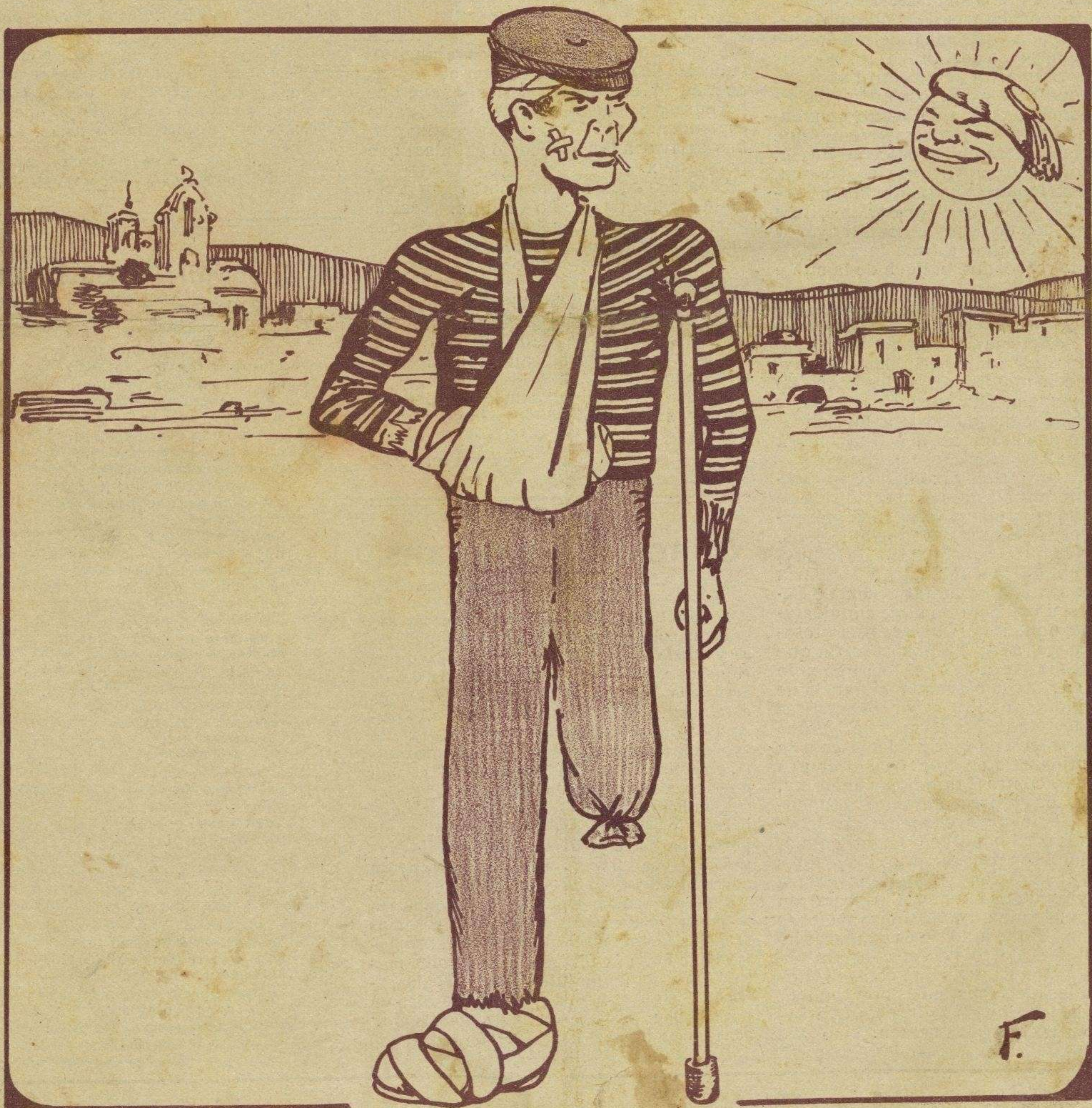
SUSCRIPCIÓ:

Un any. . . 6 Ptas. — Mitj any. . . 3 Ptas.

Número solt, 10 céntims

Tip. Lit. Fiol y C.ª - Passatge S. Joseph

UN VALENT DE MATARÓ

—A veure si'ls haurém acabat ar. els aplechs carcundes!

CRÒNICA

Lo del dia

S'acosta el dia de les eleccions pera cubrir les quatre vacants de diputats per Barcelona. Ja la secció de campanya electoral es el tema de actualitat que un busca afanyós al pendrer el diari y que ocupa ab preferencia no solsament á la premsa local, sino també als diaris de Madrid que dies há no parlen de altre cosa, donant proves una vegada més da la transcendencia de tota qüestió plantejada á Catalunya y demostrant de passada que continúen estant complertament *in-albis* de tot lo que passa á casa nostra.

La Solidaritat ha decidit anar al copo, designant candidats pera les quatre vacants, que han de proveirse.

Aquest acort ha tret de pollaguera als lerrouxistes que per medi del seu orgue en la premsa se desfán en impropis contra la Solidaritat, calificant l'acort de antidemocràtic y desmostrant ab les seves exclamacions que ja están convenuts per endevant de la desastrosa fi que que se'ls hi espera en la propera lluyta.

Els rotatius madrilenys de costúm, també s'exclamen, parlant de l'acort solidari en la forma que'ls hi és ja habitual quan s'ocupen de coses de Catalunya, y troven que és una tirania incalificable aixó de no respectar el lloch de la minoria.

Qualsevol diria que la premsa del trust está també convensuda per endevant de la victoria complerta de la candidatura solidaria. Y certament que aytal convicció no lliga pas ab les manifestacions que temps há venen fent aquells periódichs donant per desfeta la Solidaritat. Les declaracions den Junyent, á Madrid, ya'ls va fer caure del burro.

Aném á dir que en aixó del *tejer y destejer* ne son tant mestres els periodistes de la *meseta* que ja no cal ferne ni el més petit argument de les seves contradiccions.

El cas és que s'acosta el dia de la lluyta y devant de la candidatura solidaria que representa la voluntat ferma de Catalunya, s'hi presenta un altre candidatura, la de aquell home funest, sortosament allunyat avuy de nostra terra, que ha portat dies de dol, de pertorbació y de desordre á nostra estimada ciutat, la de aquell agitador que va saber convertirse en ídol de tota la pinxeria y la perduleya que's recull en una població com la nostra, utilisantla en tota ocasió contra Barcelona y contra Catalunya y que avuy, fugitiu y tot, representa encara l'acoblament de tots els elements que portats només per l'odi al moviment catalá, concreten el seu programa y xifren totes les seves aspiracions en lluytar contra Catalunya y de una manera especial en procurar la ruína y l'enfonzament de Barcelona. Y que aixó no és exagerat ho prova el fet, de tots prou conegut, de que el nombre de vots que obté en Lerroux en les eleccions, no és precisament de partidaris seus, es á dir, dels que incondicionalment el segueixen, sino que

molts mils vots els hi donen persones á qui cauria la cara de vergonya si els diguessin lerrouxistas, pro que no's donen de menos de votar á n'en Lerroux, perque portats per la rabieta que els hi inspira el fals concepte que tenen de les aspiracions catalanes, no'ls mou altre desitg que el de fer mal á Catalunya y saben que donant el vot á n'en Lerroux ja han votat contra Catalunya.

Y devant d'aixó preguntém nosaltres ¿Es precis donar á ningú cap explicació, del acort solidari que ha decidit anar al copo?

Aném á la lluyta decidits y treballém de ferm tots els bons catalans pera que sigui, com la darrera, ben gran la victoria de Catalunya. Y aixís hem de desitjarho els carlins, al recordar que si'ls carlins que acompanyaven la bandera de la Joventut Carlina de Mataró son vius no és pas per voluntat dels lerrouxistes.

Ja sabem que el triomf és nostre, mes aixó no dona pas dret á plegarshi de brassos, perque cal tenir present que no n'hi ha prou ab guanyar, sino que és precis demostrar que som tots allá ahont érem y que el moviment de Solidaritat, á diferencia de aquells blochs y conjuncions ridícoles de que sovint parlen els diaris de Madrid, és quelcóm seriós y gran que perdura y perdurarà com á manifestació esplendent de les aspiracions catalanes, fins arribar á la consecució del ideal que persegueix.

S'ha de procurar que no's perdin vots ab la excusa de que no vé d'un. Precisament en aquesta ocasió convé més que may, que la majoria sigui ben grossa.

Descontada la victoria sobre els enemics que tenim á casa, cal també obtenirne un altre sobre els de fora casa y fer quedar ab un pam de nas á n'aquells polítichs y diaris de Madrid que'ns volen tan bé y que temps há canten les absoltes á la Solidaritat.

Tothom al seu lloch com la darrera vegada, y aquesta doble victoria será complerta.

JORDI PICAROL

A nostres veterans

A vosaltres, veterans, que per nostres sagrats principis oferireu, sens fer cas del *qué dirán* de la gent, vostres hisendes, vostres riqueses y fins vostres mateixes vides en ares de la Tradició, el Requeté vos saluda coralment, sapiguent que fentho aixís, saluda á n'els héroes de la causa tres voltes santa, per quina sacrificarem, si es necessari, alegrois, nostres vides, quan el cornetí guerrer ens demani á la lluyta.

Hem honrat á n'aqueixos héroes, més que héroes, quasi-mártirs de la Tradició, quins portats per son entusiasme, deixaren les éynes del treball pera canviarles ab les de la guerra defénsant la llegitimitat, com també á n'els eminents escriptors, que cambiaren la ploma per l'espasa, abandonant ensemps la major part d'ells llurs families y propietats, que foren confiscades y trocejades pels partidaris del funest lliberalisme. ¡Tot ho sufriren nostres veterans! ¡Tot ho sacrificaren per son Deu, per sa Patria y per son Capdill' sens mires humanes!

Nosaltres, molt joves encara, però decidits á tot quan s'ens presenti, estém disposats á obeir vostres disposicions, més que disposicions, vostre heroich exemple. Vosaltres sou els que 'ns heu de guiar á n'el dia en que nostre August Capdill ens cridi al camp de lluyta; hont sabrem morir si és precis per nostres sagrats ideals, per quins vosaltres oferireu hisendes, riqueses y sanch.

Hermosíssima y digna de llohança ha sigut l'homenatge de les Joventuts Tradicionalistes; un homenatge digne de vosaltres, veterans de la Santa Causa. Festa plena de goig y alegria ¡quí 'n duptal ha sigut per tots els carlins de Catalunya; festa celebrada en aquest any en que hem celebrat el centenari de l'Independencia. Aquest acte haura sobremanera á la ja també heroica Joventut Carlina de Barcelona.

Procurém, donchs, xichs y grans, joves y veterans, guardarne bon recort.

Els actes d'heroisme dels veterans, seran llissons de nostra conducta quan ens tropigüem com ells se trovaren. Seguim son exemple, y lluytant ara y sempre, ab les armes adequades als temps, per la gloriosa senyera que per Deu, per la Patria y pel Rey fou mil voltes foradada per les bales y la metralla. Senyera que nostres guerrers portaren triomfalment en les honroses accions de Somorrostro, Lacar, y altres cent llochs hont han escrit ab sanch les pàgines més glorioses de l'història del Carlisme.

RIUS DE SANCH

(Del Requeté carlista de Manresa)

No's deixin "ensarronar"!

Francament no puch comprendre que hi hagi qui's diu carlista y estigui, senyors, suscrit solament á «Las Noticias».

No's creguin que lo que dich sigui enveja de botiga... ni tampoch, gracies á Deu, que á tal diari tinga tirria; pro m'agrada anomenar les coses pel nom que tingan; no estich per panyos calents ni *mals menors*, ni potingues perque son al fi y al cap uns arguments... ab trafiques.

Qui s'honri d'ésser carlí, té la obligació estricta d'afavorir á la premsa declaradament carlina, y un no té de gastá'ls quartos ab diaris—paperines, qu'és ajudá al enemic y els nostres están que trinan.

Citeune un republicá, radical ó socialista que's gastí un céntim no més ab diaris ó revistes de la nostra Comunió! ¡Ni un got d'aigua ells ens darien! ¿No veyeu, aymats carlins, que tot aixó és donar vida als qui no'ns ajudarán, sino que'ns farán la guitza quan els hi passi pel cap ó el dia que'ls hi couvinga?

Ademés, llegí aquests diaris constantment, mata energies fentnos torná tots mansoys com si portessim faldilles...!

Per l'amor de Deu, carlins, la nostra premsa es prou digna pera que la protegim; ¡prou que'n passa de fatigues! L'esperit de sacrifici

sia la nostra divisa;
donchs si tots ho fem aixís,
farém propaganda activa
y els nostres diaris serán
ben fets, fogosos, llegibles...
y els paperots enemichs
prou la ballarán més prima.

XAROP DE MAGRANA.

Polítiques

La «Lliga» astuta

Els diaris, aquests dies, han parlat de la retirada del diputat per Arenys, senyor Calvet, dantse de baixa de la «Lliga Regionalista», de la qual Junta Directiva formava part. Y els diaris, quina majoria no hi veu més enllà del nas, s'han equivocad de mitj á mitj, al jutjar aquest fet.

Nosaltres aném á posar de manifest la astucia refinada dels regionalistes, ab motiu d'aquest incident.

En Calvet, diputat á Corts, era alhora vocal de la Junta de la «Lliga» y president del Concell d'Administració d'«El Poble Catalá». May ningú li havia notat res sobre aquest extrém. Ara, de dies, «La Veu» y «El Poble» venfen barallantse. Y en Durán y Ventosa, vis president de la «Lliga» escriu carta á n'en Calvet, diéntli que no podia continuar sent alhora de la «Lliga» y de «El Poble Catalá». En Calvet contesta que no vol quefes ni imposicions, y dantse de baixa de la «Lliga». Aquesta, en Junta, acorda que'n Durán ha fet bé. Els diaris fan notar les baixes de la «Lliga», tractantla de tonta.

Nosaltres, gats vells, coneixém les intencions astutes dels regionalistes. Y lo que ha fet la «Lliga» és lo següent:

Ab la Lley d'Administració Local, ta de Ensenyanga y alguna altra que's votarán abans del Juliol, als de la «Lliga» els interessa acaparar els alts càrrechs de Catalunya: Alcaldía de Barcelona, Presidencia de les Diputacions, Presidencia del Concell Regional Catalá. Ab aquests sis càrrechs se fan amos de Catalunya. Y deventlos donar en Maura, ells han de fer certs actes, si no de maurisme personal, de simpatia fonda á la política del Ministre mallorquí. Aixó, á mí, no'm desagrada perquè els alts càrrechs de Catalunya, en Maura no'ls dará pas als carlins, y per lo tant me'ls estimo més en mans dels homes de la dreta que en mans dels de l'esquerra: com á catòlich, aixís haig de volerho.

Peró aquesta simpatia de que parlava, que s'haurá de traduir en actes concrets d'un cert ministerialisme condicional, podrien produir protestes entre certs adherits á la «Lliga». Y aixó no convé á n'ells, per dues rahons: á Barcelona, perquè iniciat el descontent, se'ls en anirien molts, animats pels primers y la «Lliga» quedaria reduída; á Madrid, perquè en Maura podria pensar-se que la «Lliga» no'l secunda, sino *sols alguns de la «Lliga»*, cosa que no satisfaria al quefe conservador.

Manera d'evitar el perill de futura protesta? Anarse trayent de sobre, abans del Juliol, els qui podrien iniciar la protesta, per ses idees conegudes. Y aixó així que's presenti ocasió, poch á poch, sense soroll, ab qualsevol excusa, com la que han de ara pera treure á n'en Calvet, com la que daren pera treure á n'en Russiñol y á n'en Pla y Daniel. La «Lliga» sab que la unió fa la força, y que ab tants caps tants barrets ni's governa ni's va enlloch. En aixó la rahó'ls sobra: son vius.

Está clar que'l públich igual dirá tontos als de la «Lliga», perquè's deixa escapar diputats; però ella prefereix aixó á presentarse llavors desunida. Llavors se presentarà compacta, unida, sense protestes, davant den Maura y de Barcelona.

Nosaltres, disconformes en tants punts ab la gent de la «Lliga», no podém menys que reco-

neixels quatre qualitats, indispensables en tot organisme polítich que vulgui exercir direcció: la astucia de saber expulsar lo que li fa nosa, sense dirho, ab qualsevol motiu aprofitable; la *enteresa de esperit* en saber soportar les burles del públich, que li diu «tonta», quan en realitat ella obra per propia conveniencia; la *manya en despistar* á públich y diaris, fent veure un abím més fondo del que en realitat hi há entre «La Veu» y «El Poble», quan les veritables causes son en Maura y el desitj de presentarse units; y la *previsió* en treballar ja ara lo que's presentarà dintre 8 mesos.

Enemichs de la «Lliga Regionalista» en qüestions religioses, en dinástiques, en qüestions socials, aixó no'ns priva d'admirar la seva astucia, la seva *manya*—que ja voldria jo pera nosaltres més d'un cop—en lograr lo que's proposa.

Val mes enginy que força, diu l'adagi, y diu bé si aquest enginy no's fa servir pera'l mal. En política, val més astucia que moltes lluytes: val més noble murrieria que sabiesa. Partit que no posi astucia en la direcció, per força que tingui, és partir á l'igua. L'astut el farà ballar...

REBEC

Eleccions á Barcelona

Ja ho saben, lectors: el día 13 del próxim Deseembre hi haurá eleccions.

«El Progreso» ve fet una furia davant la idea del «copo». Y enumerant els enemichs ab qui haurá d'havérselos, dirigeix als carlins aquest *piropo*, que volém copiar:

«En tercer término tenemos á los carlistas. Una nube roja oscurece nuestra vista al nombrar á los representantes de la barbarie tradicional, á los que han llenado de sangre sendas páginas de la historia de España; á los individuos á quienes se recuerdan con horror su paso por las ciudades y villas catalanas donde en cada plaza y en cada calle hay testimonios mudos y vivientes de crimines feroces que valieron á sus autores que les desposeyeran del derecho de gentes; del título de hombres. Gracias á la Solidaridad, hoy el carlismo aparenta pujanza, insulta á los liberales, les provoca y hace correr la sangre en Mataró. Solo con que tuviéramos ese enemigo bastaría para que todos los liberales de Cataluña, de España entera, se unieran á nosotros para exterminar á la hidra que se atreve á levantar la cabeza, retardando la civilización».

Gracies, «Progreso». El día de les eleccions te tornarem la pilota, votant contra 'n Lerroix, digne quefe dels que á Mataró volieu assassinaros y el día del «Homenatge als veterans» volieu repetir la cosa.

La Junta Permanent de la Unió Catalanista acordá per unanimitat recomanar ab insistencia que s' apoyhi ab entusiasme y completa disciplina, la candidatura que la Comissió de Solidaritat Catalana acordí presentar pera les vinentes eleccions parcials de diputats á Corts, però ab la condició de que 'ls diputats que 's presentin siguin catalans.

Les llistes del cens electoral que servirán per aquestes eleccions no son les publicades aquest any que estigueren exposades al públich y foren confeccionades per l' Institut Geogràfic y Estadístich, sinó les de 1907 formades y revisades, segons la lley de 1890, y que 's faciliten á les oficines de la Diputació provincial.

En dites llistes hi apareixen petites modificacions en la distribució de seccions, á les que tindrán que ajustarse en son dia les Meses electorals, havent cambiat per lo tant, en part, la situació de molts electors. Será donchs necessari, pera que aquests se cerciorin de son dret electoral, forma y lloch d'exercirlo que tan prompte com els organismes polítichs obrin al públich ses oficines, hi concórrin pera examinar les llistes electorals.

Donat el poch temps que manca pera les eleccions se prega als ciutadans de Barcelona, que

cuidin quant més prompte millor de verificar aquestes comprovacions; puig l' aglomeració dels darrers dies, ocasiona molesties als consultants y no permet assegurar la certesa dels informes.

En virtut de les renunciés dels senyors Junoy y Sunyol, son quatre els diputats que Solidaritat Catalana presentarà á la lluyta el día 13.

Si be aquests dos senyors havien manifestat ja, en distintes ocasions, ganes de renunciar, és veritat que ara ho fan pera assegurar més encara la victoria dels solidaris.

Cal agrahirlos, donchs, porque 'l triomf den Lerroix fora una vergonya per Catalunya.

Els carlins votarán, com un sol home, la candidatura solidaria. Lo contrari seria haver olvidat lo de Mataró, lo de Sant Feliu, y lo que intentaven dies passats.

La Comissió electoral de Solidaritat la formen: pels carlins, el senyor Junyent; pels federals, el senyor Salvatella; pels republicans, el senyor Junoy; pels nacionalistes, el senyor Carner y per la «Lliga» el senyor Cambó.

Aquesta Comissió será la que acordará la candidatura de diputats á Corts per Barcelona.

Hecatombe dels Tres Roures

En l'any 8, obtinguerem una gran victoria y una gran derrota; la victoria, en el camp de la lluyta ab les armes; y la derrota, en el camp de les idees. (En Junyent á n'el mitin del Aplech patriótic de Manresa).

Jorn ben trist per cert és pels bons catalans, el 17 de Novembre; jorn que'ns fa recordança del horrorós crim que's va cométre fá uns 85 anys, á n'el lloch dels «Tres Roures», hont s'hi vessá la sanch ignocenta de 24 víctimes manresanes, sols pel terrible delict de ésser adictes y lleals á Deu, á sa Patria y á son Rey.

L'hecatombe dels «Tres Roures», és un borró negre dels lliberals que está estampat en les glorioses planes de l' historia manresana, d'una manera tan execrable, que per més que fassin els culpables, jamay l'arribarán á ferlo desaparéixer.

Passarán dies y més dies, anys y més anys, y si voléu, sigles y més sigles, pró mentres estigui en péu l'Iglesia de Sant Domingo, avuy día Parroquia de Sant Pere Martyr, tothom recordará 'l sacriíech quartel d'aquella xusma soldadesca llibertaria que custodiá per espay de dues hores á 26 Patricis de la molt noble y molt lleal Manresa; no passará, mentres restin vestigis del hostel del Brunet en que s'hi troven dos camins que bifurquen, camins de que's valgué'l funest cabeilla Roten pera fer adelantar á n'aquella partida que feu l'afusellament criminal de les víctimes. No passará, no, mentres restin vestigis del lloch dels «Tres Roures» que servi d'holocauste á n'aquells 24 patricis manresans que regaren ab sa generosa sanch aquelles terres, per la pluja de bales inesperada d'aquella sicaria soldadesca lliberal y masónica; no passará en fi, mentres quedin sérs manresans aymanants de llurs tradicions patriótiques al vindrer el 17 de Novembre, de cada any.

Vritat que Manresa en l'any 8 obtingué una gran victoria en la gloriosa acció del Bruch aixalant l'áliga gabatxa que pretenia assolarla, pró n'obstant, obtingué també una gran derrota en el camp de les idees, sufrint la funesta conseqüencia del espargiment dels gabatxos que restaren á Espanya un cop finida la guerra de l'Independencia.

Plora, Manresa, plora el 17 de Novembre l'execrable crim comés per m'ns lliberals y masóniques. Plora, Manresa, plora, per les víctimes que sacrificaren mans salvatjes á n'els «Tres Roures».

L'argentí só de les campanes que feria al disset de Novembre de 1823 les orelles dels manresans, encar vibra á les orelles dels presents.

LES ELECCIONS DE BARCELONA

BARCELONA:—¡Ah, pilliet; no hi passarás pas per aquesta escaleta!

Peró resten dignes successors de aquelles víctimes del masonisme que procuraran seguir vostres petjades fins a vessar l'última gota de llur sanch que corra per llurs venes, martyrs del deber y de la Tradició.

La sanch que vessáreu regant aquells terrers verges, ha produït fruits abundosos. El 17 de Novembre resta y restará encara fresch en la memoria dels sérs manresans y'ls fá permanéixer fidels a la Santa Tradició.

HEBER

CONSEQUÈNCIA LLIBERAL

Son tant asquerosos, tant indignes d'homes no civilisats, els crims comesos per aquelles kábiles que la Gloriosa dugué a nostra Patria y que foren conegudes ab el nom de *voluntaris de la llibertat*, que de no ésser les proves y els irrefutables testimonis que per sort encara quedan, els nostres mateixos sentiments ens obligarian a no creurels.

Cada vegada que veig ó lleigeixo que s'ha celebrat alguna muxiganga ab la que'ls liberals de nostres dies han volgut *honrar* la memoria dels seus dignes avant-passat, d'aquells infelissos que tantes llágrimes ocasionaren, que tants actes vandálichs cometeren, que tanta sanch innocenta feren derramar, no puch privar a la meua imaginació que'm presenti alguna d'aquelles seves macábriques *hazanyes* que sempre acabaven, sinó assassinant cobart y traidorament, quan menys atormentant tant com podían a la desgraciada víctima que en mal hora queya a les seves urpes.

Al poble d'ahont soch fill, totes les seves valentíes consistiren en fortificar la població, empresonar al més honrats y pacífichs ciutadans, a quins feren sofrir un llarch y rigurós captiveri y pendre per quartel l'Iglesia parroquial. En aqueix sagrat lloch era ahont desfogavan la seva asquerosa baba; y aquells homes que no tenien valor per presentar la cara als nostres aixerits voluntaris, en cambi els hi sobrava per fer les més asqueroses y repugnantes buries ab les imatjes dels Sants y en algunes d'elles avuy encara podríam veurhi els senyals.

Aquella gent eran molt valents mentres no sentien per allí prop, flaire de carli.

En Savalls els intima la rendició, pero com era bastant lluny y creyen els que per perseguir-lo algunes columnes no s'entretindria en atacarlos, li feren contestar que'ls voluntaris de la llibertat sabien morir, però no rendirse; a lo que debian afegirhi que també sabien guillar, perque poch temps després el mateix Savalls s'hi atansá, y aquells valents de pecatilia, al veurer l'intent que per allí el portava, fugiren més que depressa del poble ab la més gran alegria de tots els bons y honrats ciutadans.

Un acte que demostra plenament els *bons sentiments* d'aquells defensors de la llibertat, igualtat y fraternitat, es el següent:

Una de les rondes del batalló de l'Huguet, encarregada de la cobranza de lesc ontribucions, després d'una marxa d'un remat d'hores arribá al santuari de la Mare de Deu dels Angels, situat bastant aprop de Girona; y com estaven rendits de cansament y sabien que per allí no hi havia cap columna, no posaren centinelles; mes a las primeres hores de la matinada foren sorpresos per un escamot d'aquelles *bones animetes* en número d'uns doscents. El primer en adonarsen fou el bon capellá d'aquella ermita, que s'havia convertit en centinella y al moment avisá als seus allotjats, qui ab sorpresa vejeren qu'apenes tenien temps per vestirse y que seria temeraria una defensa, puig sols eran una quinzena. Pensaren únicament en salvarse la retirada, comensant un fort tiroteix desde les finestres y balcones, tinguent aixís temps per arreglar-se y no tindre que fugir abandonantho tot.

Entre ells hi havia un jove fill del poble d'Anglés, que tenia la desgracia d'esser sort y mut, y degut a haverse dormit separat dels seus companys, aquestos, ab la precipitació de la marxa no's recordaren de cridar-lo. Aqueix pobre jove y

el bon capellá foren les víctimes destinades a calmar la folla rabia d'aquells bárbres. Al pobre mut el trovaren dormint, y després d'haverlo despertat, comensaren el seu martiri, fentli sofrir els més crudels y esgarrifosos torments, fins que caigué mort. Y allavors, el que menava aquella meballa l'hi tallá les orelles y com a trofeu d'aquella brillant victoria se les feu cosir sobre'l pit y les portá durant 24 horas.

¡Ni fins els cadáveres respectavan!

Al pobre capellá se'l emportaren prés y fou un gran miracle que no'l matessin pel camí, pero no deixaren per aixó de ferli passar el seu calvari, quina esquena en tenia bones senyals.

D'actes com aquest y encara de molt pitjors se'n podrien citar a centenars; y entenche seria una profitosa obra recullirlos y junts publicarlos. D'aquest modo el públich, ignorant de moltes coses, veuria clarament quines eren les obres d'aquells homes que's deyen defensors de la llibertat y en nom d'aqueixa santa paraula robaven, mataven y assassinaven; y en podria deduir les més llògiques consequències, perque al fi aquella gent no eran altre cosa que'ls llegítims pares dels liberals de nostres dies; y diu molt bé'l refrá, que'ls testos retiren sempre a les olles.

LLUIS G. ADROHER

A un bon pintor y molt mitjá escriptor

Confesso que potser voto tot sol, mes si'l pintor m'inspira grans respectes quan sab sorprendre en sos jardins efectes de verts y rajolins y raigs de Sol,

l'escriptor, tal com sona, és un bunyol ab perdó de sos crítichs circumspectes que ni en *El Mistich* van trobar defectes, perque no'n troba may el qui no vol.

La Mare no és al mare; és la madrastra del bon gust, qu'escriuria fins uu sastre. *L'alegria que passa*, si passá,

gracies sian donades a la *pose*; y ve *La lley d'herencia* a sé una cosa com la lley del embut, si fá no fá.

RAMÓN HENRICH

V A R I E S

Suscripció.—La oberta en els periódichs carlins de tota Espanya pera regalar una ploma d'or als ilustres oradors de l'Assamblea de la Bona Prempsa celebrada a Saragossa, senyors Roca y Ponsa, magistral de Sevilla y Benigne Boiaños, Director del «Correo Español», está omplintse de firmes, que dona gust de veure.

Aquí a Barcelona está oberta en «El Correo Catalán», y preguém a tots nostres lectors que hi contribueixin ab la quota única de 5 céntims.

«La Revolución Cosmopolita y el Protestantismo».—Es un llibre interessantíssim degut a la ploma del Dr. D. Jacinto Comella. Pvre. Es un estudi conciençut del liberalisme en son origen, desenrotllo y procediments. La historia, els successos, se relatan ordenada y clarament; y aixó és lo que fa que's lleigeixi ab delectació y ab interés tot el llibre, que no té parió com a obra de consulta pera 'ls qui 'ns dediquém a escriure ràpidament pera 'l públich y 'ns manca 'l temps pera anar a les Biblioteques.

Es impossible ferne un extracte en poques ratlles. Tot ell és grá, no hi sobren paraules; tot

ell és bona materia. Es llibre digne d'hermos jar les llibreríes de la gent docta.

Se ven a totes parts, al preu de l pesseta.

Manuscrit catalá.—Editat esmeradament per la casa Boguñá, s'ha publicat el «Manuscrit Catalá» compost d'autógrafs de tots els Mes-tres en Gay Saber y d'altres notables poetes y prosistes catalans.

El conegut mestre Sr. Flos y Calcat, encarregat de recullirlos y ordenarlos, ho ha fet admirablement.

Es una obra meritíssima que tindrà bona acullida y que farán bé en adoptar-la totes les Escoles catalanes.

Comentarios

(Sobre'l follet «Lo de Francia»)

I

Un bon senyor Rector ha tingut l'amabilitat de fer arribar a mes mans el follet «Lo de Francia», que ha publicat el *Rnt.* Joan Solanes, Llicenciat en Teología y Beneficiat de la Concepció de Barcelona. L'he llegit, y trobanthi moltes coses no del tot conformes ni ab l'opinió dels més distingits escriptors católichs, ni ab el modo de pensar de l'immensa majoria dels espanyols, m'he determinat de fer (ab tot el respecte qu'hem mereix el caràcter sacerdotal de l'autor) algunes petites observacions.

L'exámen de conjunt, del follet, ens fá deduir qu'el fi que proposa Mossén Solanes es el següent: «abolir tots els partits polítichs y juntar tots els católichs al voltant de la dinastia actual pera fer front a la revolució»; ó bé, en termes més clars y precisos, «l'unió de tots els católichs dintre del régim vigent».

Com poden veurer, l'idea no es nova ni molt menys; altres, ab més autoritat y abans qu'ell, l'havian exposada, sens poguerne treurer jamay resultats prácticichs. Al autor del follet li passará lo mateix.

**

Un dels medis de que's val ell, y pera conseguir son objecte, és el de confondre llastimosament coses que son del tot diferents: l'unitat de fé y l'unió dels católichs. Pretén demostrar (cosa impossible), que l'unitat de fé obliga a n'els católichs a abdicar de les seves conviccions polítiques, ja qu'afirma que *el reconocimiento está intimamente ligado con la unidad de fé*.

No. L'unitat de fé, qu'es una de las quatre notes qu'el Concili Constantinopolità I (segón dels ecumenichs, celebrat en l'any 381) va senyalar com a característica de l'Iglesia, fundada per Jesucrist, a fi de que, com a propietat essencial extrínseca, servis pera distingirla de les iglesies falçes; de tal manera que cap altre religió, aparecuda en el transeurs dels sigles, se pot enorgullir de possehir-la. Y aqueixa unitat de fé, enrobustida per la de comunió, ministeri y quefe consisteix en la creença de totes les vritats ensenyades per Jesucrist, de tal manera que quan s'atenta a n'ella es cau en heretjia; y és cosa ben diferenta de l'unió dels católichs que Mossén Solanes pretén fentse empassar en son follet.

Y com que no m'agrada afirmar sens probar, aquí va la demostració:

Si es vritat que *el reconocimiento está intimamente ligado con la unidad de fé*, será també vritat que no's comprén aquesta sens aquell, puig que del contrari, el lligam no sería tan íntim com se suposa; sinó's comprén l'unitat de fé sense'l reconeixement, será forçós confessar que aquest s'imposa pera salvar l'unitat de fé. so pena de caurer en heretjia. Ara bé; si el reconeixement s'imposa, ja sabém lo qu'ens toca fer: girar els ulls a l'istoria italiana del segle passat y... el lectos que tregui la consequència.

Tal volta Mossén Solanes fará a n'aquest argu-

Almanach de LA BANDERA | Sortirá la setmana entrant

ment la següent objecció: «el reconeixement en el Dret Internacional Públich no és res més qu'una afirmació de fet, ó siga de que un Estat ó qualsevol persona jurídica determinada té les condicions necessaries pera viurer, sens que serveixi jamay pera prejutar la seva lilegitimitat intrínseca, y aixó és lo que sostinch jo en el meu follet». Si contestés aixís, tot y sent una gran vritat lo qu'en l'objecció afirmá, li diria: ¿Per qué, donchs, ha embrutat tant paper pera dirnos una cosa que ningú ignora? Creu V. qu'els carlins no reconeixem la monarquia actual en aquest sentit? Sí, home, sí, que la reconeixem; si no ho fessim tindríam de viurer sempre en lluyta armada contra els seus Governos, perque no obehiríam les lleys que d'ells emanen; pero fent com fem aixó, senyal que, és lo menos, estém ben convençuts que la dinastia actual es la monarquia de fet en Espanya.

Nó, Mossén Solanas; el reconeixement vosté l'entén (si vol haver dit quelcom més que una perogrullada) en el sentit de considerar com a llegitima y digne de tot respecte, (á menys que's vulgui faltar á l'unitat de fé) qualsevol forma de govern, y en aixó sí que no hi estém del tot conformes.

Si vol un altre prova de que l'unitat de fé no implica l'unió dels catòlics en coses de política ó siga el reconeixement, tal com l'entén l'autor de «Lo de Francia», aquí vá.

Donant per sentat el que el *reconocimiento está intimamente ligado con la unidad de fé y de que éll es un principio de felicidad de los pueblos modernos*, el Sant Pare ha de condemnar á tots els catòlics que no el practiquin, ja que pensar lo contrari tant valdria com afirmar que el Papa no vetlla pera mantenir la fé en tota sa puresa.

Ara bé: com no s'ha donat per cap dels Sants Pares cap disposició obligant al reconeixement ni excomunicant á n'els catòlics que no el practiquin, es llógich suposar qu'aquest els té sens cuidado, que no és doctrina de l'Esglesia y que Mossén Solanas s'ha extramilitat al fer aquelles afirmacions.

Altre argument encara: L'unitat de fé, qu'obliga á n'els catòlics a creurer totes les vritats ensenyades per Jesucrist, no obliga com Mossén Solanas pretén á l'unió dels catòlics prescindint de les idees polítiques, ja que sabut de tothóm és el que Deu va deixar el món á les disputes dels homes, á més de que á l'Esglesia sempre li han estat indiferents les formes de govern, ab tal de qu'estiguin conformes ab el dret natural y siguin capaces de realisar el bé social. Y si aixó és aixís ¿quina autoritat pot citantse Mossén Solanas que sigui suficient pera fentse abdicar de nostres creencies polítiques?

¡Ah! no hi té, no, gran confiança l'autor del follet en la força de la seva afirmació: y bona prova d'aixó és l'exemple qu'ens cita, tal volta pera procurar qu'ell supleixi les deficiencias de la seva argumentació, y qu'ens demostra quant poch enterrat está de lo que és la diplomacia pontificia.

«El Papa actual, — diu, — nos da ejemplo de reconocimiento apadrinando, como ayer León XIII, al Heredero de la Corona». ¿Qué té que veurer el ser padri d'una criatura ab el reconeixement, com á verdaderes y bones, de les idees que professin els pares? Jo conech molts carlins y molts liberals qu'han estat padrins, respectivament, de criatures filles de pares liberals y carlins; donchs bé, fins ara á cap d'aquells se'ls hi ha acudit, pel sol fet d'haber sigut padri, reconeixement com á verdaderes y bones les creences del pare del apadrinat.

Pró es més: diu la historia que la reyna Brunequilda va ser molt dolenta y, no obstant, va rebre del Papa S. Gregori elogis verdaderament extraordinaris. Gregori XVI, á pesar de no haver reconegut jamay á Isabel II, li va dedicar elogis particulars, declarant en la constitució *Sollicitudo*, d'una manera general, que rés significaven ni establíen aquells actes, ja que no eran més que compliments imposats per la diplomacia. No han faltat, no, á D. Carles de Borbón elogis dels Papes, nohi ha encassejat l'actual Pius X els regalos, y fins ara cap carlí, que jo sápigam, s'ha atrevit á dir qu'aquells impliquessin reconeixement del seu dret á la corona d'Espanya. En fi, no s'ha de fer res més qu'obrir l'istoria de cada rey pera veurer desseguida, que á cap han faltat elogis pontificis, tot y tenint molts d'ells idees completament oposades, no pugnent, per lo tant, estar tots en poder de la vritat y ser igualment bons.

Respecte d'aqueixa qüestió, el Bisbe de Oviedo, Sr. Vigil, deya en el follet «La Fórmula» lo següent: «hay periódicos y agencias telegráficas ministeriales y hasta místicos que nos *atruenan* los oídos con la *cantinelá* de las buenas relaciones del Gobierno español con la Santa Sede»; aqueixes paraules demostran clar quant poch valor se dona á n'aqueixes formalitats extrínsecas que guardan els diplomátichs entre sí y que serveixen á Mossén Solanas d'argument pera obligar á n'els carlins á deixar de banda els ideals polítichs y reconeixement en tota sa integritat y *sin segunda intención* el régim vigent.

Quedi, donchs, ben sentat qu'el reconeixement, tal com l'entén l'autor del follet, ni té res que veurer ab l'unitat de fé, ni ningú ha probat que sigui base de felicitat dels pobles moderns, y que l'acte realisat per Pius X és un fet qu'es llegeix en totes les págines de l'istoria, no tenint cap força legal, ni sisquera moral.

(Seguirá)

MANEL PUIGREFAGUT

L'amprech

A ne'n Moret, que ha anat á Saragossa hont ha pronunciat un discurs-programa, la premsa madrilenya li ha enviat al darrera tres taquígrafos pera que no se'ls escapi res de lo que digui.

Es lo que diuen ells: aixís podrém fregarli pels nassos lo que hagi dit, el día que cambihi de opinió.

¡Si será panell en Moret, que ni'ls diaris de la seva corda'l creuen!

*

En Soriano, que de tot paria y de tot treu estella pera les seves etzaguellades, ha preguntat al Govern qué hi havia sobre lo de fer capitá general á Don Jaume. Y el Govern ha contestat que no s'havia ocupat de tal cosa.

Donchs menys se n'ha ocupat Don Jaume.

*

En Montero Ríos vol intervenir activament al Senat en la discussió del projecte d'Administració Local.

L'home del tractat de París vol reventar el projecte fenthi una oposició desesperada.

Llástima que aquestes agalles no les hagués gastades devant dels diplomátichs yanquis.

Pero ara ray, si ja no's pot tenir els p... antalons!

*

Gracies á Deu!

Han sigut indultats els carlins comdempnats pels successos de Rajadell, hont va ser copada una partida d'enganyats.

El temps que portaven de presó era pena prou pagada y repagada, pel delictes que cometeren.

Ara, darrerament, al Penal de Burgos, alguns dels nostres correligionaris havien sigut objecte de mals tractes. Ab tal motiu, les minories carlines feren nous treballs pera conseguir l'indult que á la fi ha vingut.

Ho celebrém verament.

*

En La Cierva ha demanat que's voti un crédito de 2 milions de pessetes pera fer frente á qualsevol epidemia que's presenti.

¡Home! D'aixó en dich homes previsors.

Será que'ls liberals s'acosten cap á la menjadora?

O és que'n porta alguna d'amagada que'l públich no la veu venir?

Es que tornarà á funcionar el fondo dels reptils?

*

Als que'ns pregunten datos referents á les próximes eleccions, els diém: que vagin á la Secretaria del Círcol Tradicionalista, hont la Junta carlina del Cens els complaurá en tot quant se dignin consultarli.

A dita Junta és á qui poden oferirse com a interventors els que s'han dirigit á nosaltres.

*

En la festa que'ls carlins de Banyolas celebraren el diumenge passat, hi prengueren part els oradors carlins senyors Vilahur, Font y Fargas y Ayats, de Girona, y'l senyor Puigrefagut en representació de la Juventut Carlina y «BANDERA REGIONAL» de Barcelona.

*

La candidatura dels lerrouxistes, patrocinada per tots els mals polítichs de Madrid, estarà composta, segons diuen, pels senyors Lerroux, Sol y Ortega y Giner de los Ríos.

Bons tres peus pera un banch.

*

Els senyors Llosas y Marqués de Tamarit, en vista del indult concedit als presos carlins, han retirat la interpelació que tenien anunciada sobre 'ls successos del Penal de Burgos.

Val més aixís.

*

«La Rebeldía» ens tira unes floretes d'aquelles que fan partir de riure.

Y no estranyi que nosaltres no usém un llenguatge parescut al seu.

Nosaltres escribím pera persones decentes.

Y aquí ho té explicat.

Correspondencia

Llulluch: No veu, sant cristiá, que seriem denunciats per les autoritats civils y eclesiástiques?—*Justet*: El seu article anirá pel aniversari.—*J. R. y S.*: Va á esperar torn.—*Bruniseldo*: A nosaltres no 'ns sorpren res de lo que diu. Coneixém á la gent y les coses tenen importancia segons el qui les diu.—*J. M. T.*: Gracies mil per la broma que vosté m' ha jugat. ¿De veres creu que jo seria bó per diputat á Corts? Vosté m' ha prés per altre. En cambi jo proposo á vosté, que val més que jo, y més, però molt més que l'altre.—*Visigot*: Tot vol temps y paciència, amich. Si jo pogués intervenirhi, faria mesos qu' estaria arreglat.—*J. Soler y Prat*: Aumentó el paquet y rebrá 'ls 100 Almanachs.—*M. J. S.*: Lo de vosté va al cove. ¿No sab que aixó son coses que nosaltres no podém tocar?—*D. L. G.*—*D. L. A. y V.*—*D. J. S. C.*—*D. M. B. C.*: A vostés contestaré per carta particular.

Tip. Lit. Fiol y C. Passatge Sant Joseph. — Barcelona

À L'ALCALDIA DE BUENOS AIRES

ALCALDE: —¿Es dir que vosté acceptaria l'empleo de llaçer?

LEBROUX: —¡Ja ho crech! Precisament á Barcelona no feya altra cosa que... tirá'l llaç als obrers.